

Arrest

nr. 312 931 van 13 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI loco advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en van etniciteit Diakanke te zijn. U bent geboren op [...] januari 1996 in de wijk Kassapo van de stad Kamsar van de provincie Boke, waar u uw hele leven verbleef tot aan uw vertrek naar Europa.

Op school leerde u uw verloofde G. kennen. Jullie begonnen een relatie en hielden die een tijdje geheim aangezien zij Christen was en u moslim. Na een tijdje kwam jullie relatie toch aan het licht. Uw vader was toen reeds overleden en uw oom M.K. – een kolonel bij het leger – accepteerde jullie relatie niet wegens de geloofsovertuiging van G. en sloot u voor onbepaalde tijd op in de gevangenis. Uiteindelijk werd u vrijgelaten. In totaal kregen G. en u samen drie kinderen.

U werd nog een tweede keer opgesloten door uw oom toen u de auto van uw vader zaliger nam om samen met enkele vrienden naar de hoofdstad Conakry te gaan. Wederom werd u na een tijdje vrijgelaten. Toen u aan uw oom uw intentie kenbaar maakte om u te bekeren tot het Christendom viel hij u aan met een matrak. Uw broer en u besloten dat u niet meer veilig was in Guinee en eind 2015 verliet u het land.

Op 23 oktober 2016 kwam u België binnen, waar u op 7 november 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Via de Dublinprocedure werd u echter naar Italië gebracht waar u reeds een aanvraag om internationale bescherming had ingediend die zo verdergezet kon worden. U zette echter geen verdere stappen in het kader van uw asielprocedure in Italië en na enkele weken/maanden keerde u al terug naar België, waar u op 11 juli 2017 opnieuw binnenkwam en op 14 juni 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw verzoek werd ontvankelijk verklaard door het CGVS en u werd uitgenodigd voor een interview op 15 oktober 2020, maar u geraakte niet op de afspraak. Uw verzoek werd beëindigd wegens uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud.

U bleef in België en op 23 juni 2021 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten voor : getuigenissen van uw broer, het hoofd van de wijk, een pastoor en een sportjournalist over uw persoonlijke situatie in Guinee.

Bij terugkeer naar Guinee vreest u uw oom M.K..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er géén elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu dient opgemerkt dat u uw persoonlijke problemen met uw oom M.K. niet aannemelijk maakt.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u geen bevredigende verklaring geeft over uw beweegredenen om uw verzoek om internationale bescherming in Italië – het eerste Europese land waar u bescherming vroeg – niet verder te zetten. Op 7 november 2016 deed u een verzoek om internationale bescherming in België, maar via de Dublinprocedure werd u naar Italië gebracht waar u reeds een aanvraag om internationale bescherming had lopen. U zette echter geen verdere stappen in het kader van uw asielprocedure in Italië en na enkele weken/ maanden keerde u al terug naar België, waar u op 11 juli 2017 opnieuw binnenkwam en pas op 14 juni 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Gevraagd waarom u in Italië geen verdere stappen zette om asiel aan te vragen, antwoordt u dat u geen Italiaans spreekt en Italië ook uw droomland niet was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 27.10.2023 (verder CGVS), p. 4), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring. Er dient bovendien toegevoegd dat u na terugkeer naar België nog bijna twee jaar wachtte om uw tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen en u dus zeer laattijdig verdere stappen zette om bescherming te vragen. Gevraagd waarom u zolang wachtte, antwoordt u dat u eerst een integratiecursus wilde doen in Luik (CGVS, p. 5). U legt echter geen bewijs voor van die integratiecursus en geeft ook aan dat die cursus slechts twee à drie maanden duurde (ibid). Gevraagd wat u verder nog deed, antwoordt u dat u een advocaat heeft gezocht om nogmaals asiel aan te vragen (ibid.). Voorts voegt u toe dat u België niet verlaten hebt, u buiten verbleef, u geen inkomen had en u eten kreeg van mensen die dat uitdeelden (ibid.). Gevraagd waarom u niet gewoon sneller een volgend verzoek om internationale bescherming indiende om uw situatie te verbeteren, antwoordt u gehoord te hebben dat u geen centrum zou krijgen bij een tweede verzoek (ibid.), hetgeen nog altijd niet verklaart waarom u bijna twee jaar gewacht hebt om een tweede verzoek in te dienen in België.

Bovenstaande toont aan dat u geen bevredigende verklaring geeft voor uw laattijdig tweede verzoek in België en het niet verder zetten van uw verzoek in Italië. Van een verzoeker om internationale bescherming wiens

leven in gevaar is, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land het nodige doet om zijn of haar asielprocedure voort te zetten. Het feit dat u in Italië tot twee maal toe geen verdere stappen zette in uw asielprocedure en u bovendien bij terugkeer naar België bijna twee jaar hebt gewacht om een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde motieven om uw land van herkomst te verlaten.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u het overlijden van uw vader – dat aan de basis lag van meerdere van uw problemen – niet aannemelijk maakt. U blijft immers zeer vaag en oppervlakkig over de context rond zijn overlijden en legt ook inconsistente verklaringen af over de datum. Zo verklaart u tijdens uw derde verzoek bij de DVZ dat u in 2014 vertrokken bent en uw vader **ongeveer drie maanden vóór uw vertrek overleden is** en dat in januari was (zie verklaring volgend verzoek d.d. 15.01.2020, punt 10 en 15.5). Bij het CGVS verklaart u dan weer dat u Kamsar eind 2015 verlaten hebt en uw vader **één of twee jaar voor uw vertrek overleden is** (CGVS, p. 6 en 7). Gevraagd of u weet in welk jaar uw vader overleden is, antwoordt u een probleem te hebben met data (CGVS, p. 7). Gevraagd hoe uw vader overleden is, antwoordt u vaagweg dat hij ziek was en een operatie onderging (ibid.). Gevraagd welke ziekte uw vader had, antwoordt u opnieuw zeer algemeen dat hij een operatie aan zijn borstkas onderging en die niet overleefde (ibid.). Gevraagd wat voor operatie dat was, antwoordt u dat dat uw domein niet is, het een 'algemene' operatie was, ze 'alles' hebben weggenomen en u niet meer details kan geven (ibid.). Gevraagd of uw vader al lang ziek was, antwoordt u instemmend en geeft u aan dat uw vader ook na die operatie nog een tijdje ziek was alvorens te overlijden (ibid.). Als dan gevraagd wordt hoe lang na de operatie hij overleden is, moet u het antwoord echter schuldig blijven (ibid.).

Het feit dat u op geen enkel moment gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de ziekte en de operatie van uw vader die uitmondten in zijn overlijden en u dat overlijden bovendien niet consistent kan situeren ten opzichte van uw vertrek uit Guinee doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. U maakt het overlijden van uw vader dan ook niet aannemelijk.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u uw relatie met G. – waarmee u verloofd was en met wie u drie kinderen zou hebben – evenmin aannemelijk maakt. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over haar identiteit en is uw kennis over haar familie dermate summier dat u niet geloofwaardig maakt een jarenlange relatie die resulteerde in drie kinderen met haar te hebben onderhouden. Zo geeft u aan niet te weten hoe haar ouders heten, wat het beroep van haar vader is of hoeveel broers en zussen G. heeft (CGVS, p. 16 en 17). Bij de DVZ verklaarde u verder tot twee maal toe dat zij G. C. heette en haar etniciteit Soussou was (zie verklaring DVZ d.d. 08.10.2019 punt 15b en verklaring DVZ d.d. 24.11.2016, punt 15b), terwijl u bij het CGVS aangeeft dat zij G. B. heet (CGVS, p. 8) en haar etniciteit Mirifore is (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, antwoordt u dat zij inderdaad G. C. heet en u zich vergist hebt, en er veel etnieën zijn en 2019 een tijdje geleden is (CGVS, p. 11 en 12). Ook tijdens uw vrij relaas verwijst u opnieuw naar uw verloofde als G. C. (CGVS, p. 13). Als bij de bespreking van uw documenten dan wordt opgemerkt dat het wijkhoofd in zijn schriftelijke getuigenis uw verloofde G. B. noemt, dan wijzigt u uw verklaringen opnieuw en stelt u dat C. een verkeerde achternaam is en het wijkhoofd gelijk heeft als hij haar de achternaam B. toekent (CGVS, p. 20).

Het feit dat u elementaire vragen over de identiteit en dichte familie van uw verloofde en moeder van uw drie kinderen niet consistent of helemaal niet kan beantwoorden doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vermeende relatie met G..

Ook is het onduidelijk waarom u op heden geen contact meer heeft met uw verloofde. U geeft aan dat u haar de laatste keer sprak in 2021, maar er een netwerkprobleem is waar zij zich op heden zou bevinden – met name Gerekori, bosgebied in Guinee – waardoor verder contact volledig onmogelijk was (CGVS, p. 9). Gevraagd of er dan geen enkele manier is om elkaar nog te contacteren, antwoordt u resoluut dat het onmogelijk is en u reeds alles geprobeerd hebt (ibid.). Gevraagd of jullie de laatste keer dat jullie elkaar spraken dan geen manier hebben afgesproken om in de toekomst nog contact op te nemen, antwoordt u vaagweg dat u 'moeite hebt gedaan', maar het 'niet gelukt is' (ibid.).

Voorts geeft u aan niet te weten waar of bij wie uw drie kinderen zich op heden bevinden (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe het komt dat u dat niet weet, antwoordt u naast de vraag dat u omwille van uw kinderen werd aangevallen door uw oom waardoor u zich verplicht zag Afrika te verlaten (ibid.).

Gevraagd waar uw kinderen waren toen u het laatst contact had met uw verloofde in 2021, antwoordt u het niet te weten, aangezien zij niet ter sprake zijn gekomen (ibid.), hetgeen getuigt van een wel zeer sterke desinteresse in het lot van uw eigen kinderen. Dat u geen bevredigende verklaring kan geven voor het gebrek aan contact met uw verloofde en kinderen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Daarenboven dient aangestipt dat uw kennis over M.K. – de persoon die u vreest bij terugkeer – en zijn dichte familie dermate beknopt en ontoereikend is dat u uw persoonlijke problemen met hem niet geloofwaardig maakt. Zo geeft u aan niet te weten hoe de vrouw van M.K. heet, hoeveel kinderen hij heeft of wat de namen van die kinderen zijn (CGVS, p. 14 en 15).

Waar u aanhaalt dat u twee maal in de gevangenis belandde omwille van uw oom – eenmaal door uw relatie met G. en eenmaal door een ritje met de auto van uw vader – dient aangestipt dat u helemaal geen idee hebt hoe lang u beide malen in gevangenschap doorbracht en u hiervan zelfs geen schatting bij benadering durft te doen (CGVS, p. 18 en 19), hetgeen wederom afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Waar u aanhaalt dat u problemen kende omdat u de intentie had om u te bekeren tot het Christendom dient opgemerkt dat u zelf aangeeft dat u zich uiteindelijk niet effectief heeft bekeerd en u vandaag de dag nog steeds een gelovige moslim bent (CGVS, p. 19). Hierboven werd reeds aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw relatie met G. waardoor u ook uw intentie tot bekering tot het Christendom niet geloofwaardig maakt.

Waar u aangeeft dat uw oom uw moeder wilde dwingen tot een huwelijk om de eigendommen van uw vader te verkrijgen, dient opgemerkt dat u zelf aangeeft hier eigenlijk niet zeker van te zijn (CGVS, p. 19). Zo zijn er nooit effectief huwelijksposingen ondernomen door uw oom en waren uw moeder en oom niet gehuwd toen u het land verliet (ibid.). Er dient toegevoegd dat hierboven reeds werd aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan het overlijden van uw vader, waardoor ook het gedwongen huwelijk van uw moeder niet geloofwaardig is.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen toont aan dat dat u uw persoonlijke problemen met uw oom M.K. niet aannemelijk maakt.

De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. De schriftelijke getuigenissen van uw wijkhoofd, broer, pastoor en de sportjournalist hebben gezien het subjectieve karakter van hun verklaringen geen enkele bewijswaarde. Bovendien bevatten deze brieven heel wat schrijffouten – waarvan sommige achteraf met een balpen werden verbeterd – en kan de authenticiteit ervan op geen enkele manier achterhaald worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing ;

, schending van artikel 3 van het EVRM , Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocolen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève ;

Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft”.

Verzoeker vat het verzoekschrift aan met een korte theoretische toelichting betreffende voormelde geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Verzoeker ontwikkelt het middel verder als volgt:

“De eerste beschouwing van het CGVS is dat de verzoekende partij geen haast heeft betoond om haar aanvraag tot internationale bescherming tenzij in te dienen, tenzij voort te zetten, zowel in Italië als in België. De verzoekende partij heeft geen verstand van de DUBLIN procedure die haar opgelegd werd.

In Italië is zij op Lampedusa beland op een ogenblik dat een heel hoog aantal asielzoekers Europa via Italië en de eilanden binnenkwamen.

Daar werd haar niets uitgelegd en werd haar duidelijk gemaakt dat zij weg kon of moest.

Zij was duidelijk niet welkom in Italië en na enkele weken waren de levensomstandigheden zodanig moeilijk dat het haar duidelijk werd dat zij in Italië onmogelijk kon blijven en dat zij verder diende te trekken.

Evenmin heeft zij begrepen waarom België haar naar Italië terugstuurde, wanneer Italië haar ook wegstuurde.

Na een pendelbeweging tussen Italië en België was de verzoekende partij volledig ontmoedigd maar ook hopeloos.

Haar banden met haar levenspartner en haar kinderen begonnen ook slechter te worden en te vervagen.

Zij raadpleegde wel een advocaat, maar er werd haar bevestigd dat zonder nieuwe elementen haar aanvraag, volgende aanvraag niet ontvankelijk zou worden verklaard, hetgeen ook overeenstemt met de wettelijke bepalingen.

Dat de verzoekende partij voor een "status quo" koos, kan haar derhalve niet worden verweten en kan ook niet worden aanzien als een gebrek aan vrees.

Het CGVA verwijt de verzoekende partij geen exacte datum voor het overlijden van haar vader te kunnen geven en dat zij die evenmin kan situeren ten opzichte van haar vertrek uit Guinée Conakry.

De verzoekende partij heeft inderdaad moeilijkheden om zich in tijd en ruimte situeren.

Haar lang verblijf in Europa als dakloos heeft haar ook niet geholpen om zich te structureren.

Zij heeft immers in België nooit geen langdurig opvang gekregen als Dubliner vooreerst, en verder als asielzoeker in een volgend aanvraag gewikkeld ..

De verzoekende partij verkeert in de onmogelijkheid om een exacte datum aan te geven en is van plan om via haar oudere broer in Guinée, om documenten i.v.m. het overlijden van haar vader proberen te verzamelen.

Zij herinnert zich wel dat haar vader bij de CBG werkte tot het uitbreken van zijn ziekte.

Dat haar vader in bekende zorginstellingen opgenomen werd en er geopereerd werd.

Zij herinnert zich dat de toestand van haar vader als heel ernstig en levensbedreigend beschreven werd en dat er sprake was van "opération générale", hetgeen zij begrepen heeft als een operatie waarbij verschillende organen behandeld werden.

Dat het haar oudere broer was die hun vader opvolgde en met de dokters sprak, wanneer iets te bespreken was. De verzoekende partij beperkte zich haar vader te bezoeken en naar zijn algemene toestand te vragen.

Zij had geen verstand van medische problemen en hun behandelingen; zij was ook bezig met haar eigen jong gezin

Zij herinnert zich ook dat haar vader nog voor een tijdje naar huis heeft terug kunnen keren na zijn operatie maar dat zij uiteindelijk toch niet kon worden gered en overleden is na die ziekten.

Zij schat dat haar vader een 12tal dagen in het Ziekenhuis gebleven is.

Dat het CGVS haar beslissing steunt op een foutieve a priori steunt, dat iedereen in staat is van een coherent en gedetailleerd relaas te maken van een medische problematiek, om de reden dat die medische problematiek een naaste treft, nl een vader.

Dat echter niets minder waar is : een groot deel van de bevolking is niet in staat een eigen medische problematiek correct te omschrijven, de correcte naam van een operatie aan te geven, de naam van de voorgeschreven medicatie...

Dat het CGVS er tot het besluit komt dat de vader niet overleden zou zijn omwille van die lacunes..HETGEEN HEM IN STAAT STELT? TEN ONRECHTE? OOK DE TUSSENKOMST EN HET ROL VAN DE OOM TE BETWISTEN;

Dat deze redenering echter niet kan worden gevolgd

De verzoekende partij kreeg geen kans om dit uit te leggen en werd met deze kritiek niet geconfronteerd, ondanks het feit dat zij langdurig verhoord werd.

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen Verzoeker wordt maar één maal gehoord en er wordt van verwerende partij verwacht dat hij de kans krijgt om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid voor de dossierbehandelaar kan verklaren tijdens het gehoor.

Dat het CGVS tot de ongeloofwaardigheid van het relaas besluit omdat de verzoekende partij verder geen coherent RELAAS ZOU HEBBEN GEHAD I.V.M. HAAR LEVENSPARTNER G. .

De verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat zij steeds gemeld heeft dat haar partner, de moeder van haar kinderen F., I. en M. K., G.B. heette.

Dat zij nooit de naam C. heeft uitgesproken, tenzij in verband met het feit dat de peule stam C. als eerste de streek van BOKE kwamen bewonen.

Zij herinnert zich heel vaag dat dit onlangs aan bod kwam toen zij haar toebehoren tot de minder gekende DIAKANKE stam had aangegeven.

Een stam die oorspronkelijk niet in Guinée Conakry was gevestigd ..

Dat de verzoekende partij verder degelijk informatie heeft kunnen geven i.v.m. haar levenspartner waarmee zij echter nooit werkelijk heeft kunnen samenleven,

precies omwille van het feit dat haar relatie met een Christene niet aanvaard werd door haar omgeving en meer bepaald in haar etnische groep van DIAKANKE, een groep die erg traditioneel blijft en die ook veel Moslim prekers en maraboets oplevert.

Dat het CGVS deze kenmerk vollefig niet in acht neemt daar waar het element centraal staat voor de inschatting van het risico in geval van terugkeer naar Guinee.

[...]

Dat hieruit kan worden afgeleid dat een patnership van de verzoekende partij die tot de etnische stam DIAKANKE hoort, met een Christen vrouw en buiten elk huwelijk door een traditionele oom niet kon worden aanvaard, als dusdanig;

Evenmin konden de kinderen uit deze relatie gesproken, worden aanvaard.

Het CGVS houdt sowieso helemaal geen rekening met deze specificiteit...

Dat deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing nietig te maken, vermits aan de etniciteit van de verzoekende partij niet kan worden getwijfeld.

Dat de verzoekende partij de traditie van haar stam heeft achtergelaten en heeft zich steeds als een heel matige moslim voorgedragen.

Haar relatie met G. is op school geboren, toen zij nog heel jong waren.

Dat deze relatie haar ook heeft laten inzien dat het Christendom waarden had die te vergelijken waren met de Islam.

Dat de Diakanke echter de vreedszame verspreiding van de Islam preken, hetgeen in totale tegenstelling staat met de Djihad uiteraard, maar hetgeen hen ook een huwelijk met een niet-moslim doet reageren.

De kinderen n hoewel moslim geboren via de vader, zullen niet worden opgevoed zoals het hoort, binnen de gesloten kring van een Moslim gezin.

Het CGV verwijt de verzoeknde partij verder niets te weten ivm wat met haar moeder gebeurd is.

De verzoekende partij blijft bij haar verklaring dat op het ogenblik dat zij uit Guinee vertrokken is, haar moeder nog niet met haar oom, broer van haar overleden vader, getrouwd was.

Dat zij thans geen contact meer heeft met haar moeder, die de toestand afkeurde en waarmee de communicatie helemaal niet vlot verliep.

De moeder was ook reeds totaal vernield door het overlijden van haar echtgenoot, de vader van de verzoekende partij.

De lang slepende ziekte van de vader was voor iedereen , doch meer bepaald nog voor haar, bijzonder zwaar te noemen.

De door het Commissariaat –Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund , bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen van wat al dan niet logisch zou zijn in de situatie van de verzoekende partij.

Het Commissariaat –Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen meent ten onrechte uit de feitelijke situatie zoals de Commissaris Generaal die interpreteert, te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben.

Dat echter voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld omwille van het feit dat zij afstand genomen heeft van de Islam door een relatie te onderhouden met een Christenvrouw , zonder dat deze unie toegestaan werd door de gezinnen en zonder traditioneel , religieus huwelijk , met als gevolg dat de drie kinderen uit het huwelijk als bastaard worden beschouwd.

Dat het CGVS de identiteit en nationaliteit, etnische origine en religie van de verzoekende partij niet betwist.

Dat het CVGS geen correcte inschatting maakt van het risico in geval van terugkeer, een risico dat uiteraard hoog staat gelet op beschreven profiel van de verzoekende partij.

Dat zij verder in het kader van een gedwongen terugkeer, - en zij zal geenszins vrijwillig terugkeren-, geen enkele mogelijkheid heeft om aan controle te ontsnappen bij de grensovergang.

Dat haar gegevens geregistreerd staan zodat zij niet onopgemerkt terug kan naar haar land.

Dat alles bewijst dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

AANGAANDE DE SUBSISIAIRE BESCHERMING

Het CG behandelt enkel de SB in het kader van artikel 48.4 C doch niet in het kader van artikel 48/4 b.

Het CGVS geeft echter geen enkele reden aan waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekende partij

In strijd met artikel 48/5 §2 heeft het CGVS niet aangetoond dat de asielzoeker een effectieve bescherming geniet van zijn autoriteiten, dat deze redelijke maatregelen nemen om vervolging te voorkomen, dat er een doeltreffend gerechtelijk apparaat bestaat om daden van vervolging op te sporen, te vervolgen en te bestraffen, of vooral dat zij toegang heeft tot deze bescherming gelet op haar profiel (Conseil d'Etat, 3e kamer, 6 november 1996, RDE 1996, blz. 759; Arrest nr. 93.560 van 27 februari 2001).

[...]

Dat de staatsgreep in Guin2e van 05.09.2021 met vreugde en omzichtigheid was begroet, zoals de volgende artikelen aantonen.

[...]

Hoewel dit artikel de nadruk legt op het feit dat de leider van de militaire junta een vereniger wil zijn, blijft het een feit dat hij ook opmerkt dat de deelnemers aan de debatten letterlijk werden omsingeld en op de voet gevolgd door het leger. De discussies vonden plaats achter gesloten deuren en de deelnemers werd gevraagd hun mobiele telefoon buiten te laten staan om te voorkomen dat de uitzending buiten zou worden opgenomen. Er is geen informatie gelekt over de duur van de overgang, de rol van het leger, aangezien de verkiezingen zouden worden gehouden

De militaire junta speelt niet bepaald het spel van transparantie....

En

[...]

dat al deze artikelen aantonen en onderstrepen dat president Alpha Condé in ieder geval niet langer werd gesteund of geliefd en dat hij in het beste geval had moeten aftreden, zich niet herkiesbaar had moeten stellen, maar ook de zwakte van de instellingen en de vrees dat het land snel weer gedesillusioneerd zal raken.

En dat dit snel het geval was bij gebrek aan enige politieke wil tot verandering en ondanks internationale druk op de heersende junta.

Dat de situatie verontrustend is en dat het geweld in Guinee opnieuw deel uitmaakt van de continuïteit, alsof het het politieke DNA van Guinee is...

[...]

dat HRW in zijn verslag van 2022 het volledige gebrek aan vooruitgang in Guinee en de heropleving van het geweld aan de kaak stelt;

[...]

Dat de beslissing van het CGVS bijgevolg de aangehaalde middelen schendt;”.

2.2. Verzoeker brengt op 10 juli 2024 een aanvullende nota bij met volgende stukken:

- een “kopie van de geboorteakte van de moeder van zijn kinderen, nl G.B.”;
- een “kopie van de geboorteakte van zijn eerste kind, een dochter F.”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. De bestreden beslissing stelt:

“Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u geen bevredigende verklaring geeft over uw beweegredenen om uw verzoek om internationale bescherming in Italië – het eerste Europese land waar u bescherming vroeg – niet verder te zetten. Op 7 november 2016 deed u een verzoek om internationale bescherming in België, maar via de Dublinprocedure werd u naar Italië gebracht waar u reeds een aanvraag om internationale bescherming had lopen. U zette echter geen verdere stappen in het kader van uw asielprocedure in Italië en na enkele weken/ maanden keerde u al terug naar België, waar u op 11 juli 2017 opnieuw binnenkwam en pas op 14 juni 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Gevraagd waarom u in Italië geen verdere stappen zette om asiel aan te vragen, antwoordt u dat u geen Italiaans spreekt en Italië ook uw droomland niet was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 27.10.2023 (verder CGVS), p. 4), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring. Er dient bovendien toegevoegd dat u na terugkeer naar België nog bijna twee jaar wachtte om uw tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen en u dus zeer laattijdig verdere stappen zette om bescherming te vragen. Gevraagd waarom u zolang wachtte, antwoordt u dat u eerst een integratiecursus wilde doen in Luik (CGVS, p. 5). U legt echter geen bewijs voor van die integratiecursus en geeft ook aan dat die cursus slechts twee à drie maanden duurde (ibid). Gevraagd wat u verder nog deed, antwoordt u dat u een advocaat heeft gezocht om nogmaals asiel aan te vragen (ibid.). Voorts voegt u toe dat u België niet verlaten hebt, u buiten verbleef, u geen inkomen had en u eten kreeg van mensen die dat uitdeelden (ibid.). Gevraagd waarom u niet gewoon sneller een volgend verzoek om internationale bescherming indiende om uw situatie te verbeteren, antwoordt u gehoord te hebben dat u geen centrum zou krijgen bij een tweede verzoek (ibid.), hetgeen nog altijd niet verklaart waarom u bijna twee jaar gewacht hebt om een tweede verzoek in te dienen in België.

Bovenstaande toont aan dat u geen bevredigende verklaring geeft voor uw laattijdig tweede verzoek in België en het niet verder zetten van uw verzoek in Italië. Van een verzoeker om internationale bescherming wiens leven in gevaar is, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land het nodige doet om zijn of haar asielprocedure voort te zetten. Het feit dat u in Italië tot twee maal toe geen verdere stappen zette in uw asielprocedure en u bovendien bij terugkeer naar België bijna twee jaar hebt gewacht om een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde motieven om uw land van herkomst te verlaten.”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij geen verstand heeft van de Dublinprocedure, dat na aankomst in Italië duidelijk was dat hij er niet welkom was en dat hij niet begreep waarom België hem terugstuurde naar Italië.

Verzoekers uitleg voor het niet verderzetten van zijn verzoek om internationale bescherming in Italië en het vervolgens bijzonder laattijdig indienen van zijn tweede verzoek om internationale bescherming in België kan niet aangenomen worden als nuttige verschoning voor zijn nalatigheid. Indien verzoeker zijn land van herkomst werkelijk uit vrees voor vervolging zou zijn ontvlucht, is immers redelijk te verwachten dat verzoeker, van zodra hij daartoe de kans had, een verzoek om internationale bescherming zou indienen én deze procedure ook zou voortzetten, *quod non*. Verzoeker zette in Italië twee keer geen verdere stappen in zijn asielprocedure en heeft bovendien bij terugkeer naar België bijna twee jaar gewacht om een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat hij een advocaat raadpleegde, maar dat deze hem bevestigde dat zijn volgend verzoek zonder nieuwe elementen niet ontvankelijk zou worden verklaard, betreft dit een loutere bewering die hij met geen enkel concreet element aantoont. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij door een advocaat werd geadviseerd om – in weerwil van zijn beweerde nood aan internationale bescherming – geen verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit klemmt te meer omdat uit het administratief dossier blijkt dat zowel verzoekers tweede als derde verzoek om internationale bescherming wel ontvankelijk werden verklaard door verweerder.

Bijkomend dient nog worden benadrukt dat verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming in België werd beëindigd wegens zijn afwezigheid op het persoonlijk onderhoud, waarvoor hij werd uitgenodigd op 15 oktober 2020. Verzoeker liet dus ook in België na om zijn procedure voort te zetten. Bovendien talmde verzoeker vervolgens nog meer dan acht maanden en diende hij pas op 23 juni 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in in België.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen én deze procedure zou voortzetten.

Verzoekers gedrag, met name dat hij zijn procedure in Italië tot tweemaal toe niet voortzette, dat hij zijn tweede verzoek om internationale bescherming in België laattijdig indiende en evenmin voortzette en dat hij vervolgens meer dan 8 maanden talmde om een derde verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, ondermijnt wel degelijk de ernst en gegrondheid van de door hem naar voor geschoven vrees voor vervolging. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

5. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn persoonlijke problemen met zijn oom M.K..

In navolging van verweerder hecht de Raad op basis van de elementen in het dossier geen geloof aan verzoekers voorgehouden problemen met zijn oom.

Te dezen blijkt:

- verzoeker maakt het overlijden van zijn vader, dat aan de basis lag van meerdere van zijn problemen, niet aannemelijk ingevolge zijn vage verklaringen over de ziekte en operatie van zijn vader en zijn inconsistente verklaringen over de overlijdensdatum (verklaring volgend verzoek van 15 januari 2020, vragen 10 en 15.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7);

- verzoeker maakt zijn relatie met G., waarmee hij verloofd was en drie kinderen zou hebben, niet aannemelijk omdat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar identiteit en zijn kennis over haar familie onaannemelijk ontoereikend is (verklaring DVZ van 8 oktober 2019, vraag 15b; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-13, p. 16-17, p. 20);

- verzoeker licht niet aannemelijk toe hoe het komt dat hij sinds 2021 geen contact meer heeft met zijn verloofde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9);

- verzoeker weet niet waar of bij wie zijn drie kinderen zich op heden bevinden en heeft hier evenmin naar geïnformeerd tijdens zijn laatste contact met zijn verloofde in 2021 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10);

- wat betreft verzoekers opsluitingen in de gevangenis door zijn oom, heeft hij helemaal geen idee hoe lang hij beide malen in de gevangenis doorbracht (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19);

- wat betreft verzoekers voorgehouden problemen omwille van zijn intentie om zich tot het christendom te bekeren, dient opgemerkt dat verzoeker zich uiteindelijk niet bekeerd heeft en op heden een gelovige moslim is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19); bovendien kan, gelet op het feit dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers relatie met G., evenmin geloof worden gehecht aan zijn intentie tot bekeren naar het christendom;

- waar verzoeker stelt dat zijn oom zijn moeder wilde dwingen tot een huwelijk om de eigendommen van zijn vader te verkrijgen, geeft verzoeker zelf aan hier niet zeker van te zijn en waren zijn oom en moeder niet gehuwd op het moment van zijn vertrek (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19); bovendien wordt geen geloof gehecht aan het overlijden van verzoekers vader, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden gedwongen huwelijk.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas en in zijn vrees voor zijn oom, het poneren dat hij moeilijkheden heeft om zich in tijd en ruimte te situeren, het tegenspreken van de motivering van verweerder inzake verzoekers onwetendheid met betrekking tot de operatie van zijn vader, het bevestigen dat zijn partner G.B. heet en ontkennen de naam C. ooit te hebben uitgesproken, het verwijzen naar algemene informatie over de etnische stam Diakanke, het stellen afstand te hebben genomen van de Islam door een relatie te onderhouden met een christen en het wijzen op een mogelijke controle bij de grensovergang in geval van terugkeer. Dit kan – mede gelet op wat volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

6. Voor zover verzoeker stelt dat hij moeilijkheden heeft om zich in tijd en ruimte te situeren blijft hij bij loutere beweringen die hij met geen enkel concreet element ondersteunt. Verzoeker legt geen enkel medisch of psychologisch attest neer waaruit blijkt dat verzoeker met dergelijke problemen kampt. Uit het administratief

dossier kan evenmin blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure.

Zo werden geen bijzondere procedurele noden aangetoond waarvan genoegzaam zou kunnen blijken dat deze tot steunmaatregelen nopen (*"Beoordeling bijzondere procedurele noden"*, de *"Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ"*, verzoekers verklaringen afgelegd bij de DVZ, de notities van het persoonlijk onderhoud, de documenten neergelegd door verzoeker of enig ander concreet element dat verzoeker in een later stadium, en in overeenstemming met artikel 48/9, § 3 van de Vreemdelingenwet op schriftelijke wijze zou hebbenesignaleerd aan het CGVS).

Bovendien blijkt uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat de dossierbehandelaar manifest eenvoudige en duidelijke vragen heeft gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden zowel open als concrete vragen gesteld.

Verzoeker en zijn advocaat hebben tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoeker moeite zou hebben om zich in tijd en ruimte te situeren.

Verzoeker toont geenszins aan dat hij in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Bijgevolg doet de vaststelling dat verzoeker geen coherente verklaringen kan afleggen aangaande het overlijden van zijn vader en dit evenmin kan situeren ten opzichte van zijn eigen vertrek uit Guinee wel degelijk afbreuk aan de waarachtigheid van zijn verklaringen hieromtrent.

7. Verder tracht verzoeker zijn onwetendheid met betrekking tot de ziekte en operatie van zijn vader voorafgaand aan diens overlijden te verschonen door te stellen dat hij geen verstand heeft van medische problemen. Dit is niet ernstig. Hoewel van verzoeker geen diepgaande medische diagnose van zijn vaders ziekte wordt verwacht, is wel redelijk te verwachten dat verzoeker zijn vaders ziekte en operatie zou kunnen toelichten. Dat verzoeker de naam van zijn vaders ziekte niet kent en louter kan aangeven dat hij een *"algemene operatie"* onderging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7), is niet aannemelijk. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat zijn vader een twaalfal dagen in het ziekenhuis gebleven is, kan dit zijn manifeste onwetendheid met betrekking tot de ziekte van zijn vader geenszins toedekken.

Verzoeker meent dat hij had moeten worden geconfronteerd met deze kritiek. Het feit dat verzoeker niet met de omissies en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van incoherenties is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om verweerder te verwijten dat hij niet geconfronteerd werd met de kritiek, maar vervolgens deze kritiek niet dienstig weerlegt, hoewel hij hiertoe de kans heeft middels onderhavig verzoekschrift.

8. Waar verzoeker in het verzoekschrift beweert dat hij de naam C. nooit heeft uitgesproken, tenzij in verband met het feit dat de peul stam C. als eerste de streek van Boke kwam bewonen, blijkt het tegendeel ontegensprekelijk uit het administratief dossier. Verzoeker verklaarde immers in het kader van de Dublinprocedure dat zijn partner G.C. heette (Annexe I *"Formulaire type de détermination de l'état membre responsable de l'examen de la demande de protection internationale"* van 30 november 2016, punt 12) en herhaalde dit bij de DVZ in het kader van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming (verklaring DVZ van 24 november 2016, vraag 15b; verklaring DVZ van 8 oktober 2019, vraag 15b). Verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande de identiteit en etnie van zijn partner en moeder van drie kinderen blijven bijgevolg overeind en ondermijnen de waarachtigheid van zijn voorgehouden relatie met G.C./G.B..

9. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij afstand heeft genomen van de Islam door een relatie te onderhouden met een christen vrouw, gaat hij eraan voorbij dat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden relatie met G.C./G.B.. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen voor het CGVS dat hij zich niet heeft bekeerd en nog steeds een gelovige moslim is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19).

10. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie over zijn etnische groep Diakanke vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

11. Voor zover verzoeker nog poneert dat hij in het kader van een gedwongen terugkeer geen enkele mogelijkheid heeft om aan controle te ontsnappen bij grensovergang, gaat verzoeker er geheel aan voorbij dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem naar voor geschoven problemen met zijn oom in Guinee. Bijgevolg kan geenszins worden aangenomen dat verzoeker omwille hiervan zou zijn geregistreerd en bij terugkeer naar Guinee zou worden onderschept.

12. De door verzoeker bijgebrachte geboorteakten van G.B. en F., beweerdelijk de moeder van zijn kinderen en zijn dochter, worden slechts bijgebracht in de vorm van kopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht.

Bovendien duidt verzoeker op geen enkele manier hoe hij deze geboorteakten heeft bekomen, terwijl dit nochtans redelijkerwijs kan verwacht worden. Het betreffen blijkbaar immers beslissingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Boké van 19 april 2024, waarvoor verzoekschriften werden ingediend en publieke zittingen plaatsvonden.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij noch omschrijft hij op welke wijze en door wie de procedures werden gevoerd ingevolge dewelke hij de thans bijgebrachte documenten heeft bekomen.

Hoe dan ook moeten documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op de voorgaande vaststellingen inzake verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over G.B. (onder meer de achternaam van G.) en zijn vermeende kinderen.

13. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (getuigenissen van verzoekers wijkhoofd, zijn broer, zijn pastoor en een sportjournalist) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

15. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie blijkt dat in Guinee een militaire staatsgreep werd gepleegd op 5 september 2021 en dat er in het kader hiervan doelgericht geweld en willekeurige arrestaties van demonstranten werden gepleegd. Hieruit blijkt echter geenszins dat er in Guinee actueel sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS